

ရွှေကား

မြေအေး

ချစ်ခြင်း၏ပွဲတင်သံ

Design & Artist by
Zaw Zaw

အခန်း (၁)

"တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်စမ်း ကွန်ရယ်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်စမ်းပါ။ အခု နင်ပြောတာတွေကို ငါ့ရင်ထဲမှာ သဘောမကျဘူး"

အကျော်ပွင့်ဖြူဖြူလေးများကို မနင်းမိအောင် ရှောင်ရှားရင်းက ထူး၏ စကားများကို ပြန်မဖြေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ။

စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူက ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးနဲ့ ထင်မြင်ချက်က ဘာလို့ တူညီ နေရတာလဲ။

အများ ၏ သံသယကို သူခံနိုင်ရည်ရှိသော်လည်း ချစ်သူ၏ သံသယကိုတော့ သူလက်မခံနိုင်။

"ကွန်"

"အင်း ..."

ပင်စည်ကိုမှီကာ ထူးရုံသာ ထူးလိုက်သည်။ လှည့်မကြည့်ချင်တော့။ စောစောက မြင်တွေ့ရသော ထူး၏ စိမ်းကားသော အကြည့်များ သည် သူ့ရင်ကို နာကျင်စွာခံစားစေသည်။ ။

"ထူးကို ကြည့်စမ်းပါ ကွန်"

"ငါစိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ၊ နင့်ပါးစပ် ခဏပိတ်ထားစမ်းပါ"

"ဪ ..."

သိပ်ဆရာလုပ်ချင်နေသော မိန်းကလေးကို ပါးစပ်ပိတ်ခိုင်းလိုက်တာဟာ မိန်းကလေးရဲ့ မာနကို ထိခိုက်သွားတာပဲမို့ သူ့ရဲ့ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲရင်း ...

"နင် ဘာမှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်တော့ဘူးလား၊ ဘာလို့ စက်လှေတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေကို တအားရောင်းလိုက်ရတာလဲ၊ နင့်အလုပ်ရုံက အလုပ်သမားတွေကို နင်နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ဘူးလား"

မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ်ကို သူမစွန့်လွှတ်ချင်ဘဲ တွယ်တာလာခဲ့သည်။ ။ ထို့အပြင် အဖေစမ်းသပ်ပြုလုပ်ခဲ့သော ရှောက်ပျားရည်လုပ်ငန်းကို သူပို၍ တွယ်တာခဲ့သည်။ ။ အမေကတော့ မိန်းမပီပီ ရှောက်သီးဆေးပြားအလုပ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ။

အဖေရဲ့ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ရှောက်ပျားလုပ်ငန်း ...

အမေစွဲမြဲ နှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးတတ်သော ရှောက်သီးဆေးပြားလုပ်ငန်း ...

ဒီအလုပ်အားလုံးကို သူနိုင်နင်းစွာ လုပ်ကိုင်ချင်သော်လည်း အဖော်အပေါင်းနှင့်တကွ ရောက်လာသော ကြမ္မာဆိုးကြောင့် သူအားလုံးကို ရရာဈေးနှင့် ရောင်းချလိုက်သည်။ ။

မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပြီး သူ၏ စီးပွားမှာ နှစ်နှစ်အတွင်း ပျက်ခဲ့ရသည် မှာ လူကဲ့ရဲ့ စရာဖြစ်၍ နေလေပြီ။

"နင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား ကွန်၊ အရှုံးအတွက်ကို ဒီလောက်တောင်ခံနိုင်ရည် မရှိဘူးလား"

"ထူး ... နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ နင်က အကြားနဲ့ ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲကို နင်ဝင်ကြည့်လို့ မရဘဲနဲ့ နင်ဘာမှ မပြောနဲ့ ၊ လူ

တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ သိန်းသုံးဆယ်မက တန်တယ်သိလား၊ ဒါ
တောင် အကြွေးက မကျေသေးဘူး"

"ကျေမလား၊ နင်က တရားမျှတမှုမှ မရှိတာ"

"ဘာ ..."

အလန့်တကြား အော်လိုက်ပြီး ထူးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်တော့ ထူး
ကလည်း သူ့ကို ပြန်၍ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

"နင်က နှစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမတွေကို တစ်ယောက် သိန်းသုံးဆယ်စီ
ပေးပြီးတာကို ထားလိုက်တော့လေ၊ မျှမျှတတပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အေးမောင်မိ
န်းမကို တစ်လငါးထောင် တာဝန်ယူတာတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား"

"ဟာ ... အေးမောင်က အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်နဲ့ လူ့ဘဝက စွန့်ခွာသွား
ရတယ်လေ၊ သူ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်နဲ့ ပဲ၊ ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးငါးလနဲ့ လေ၊
သူ့ကိုငါမှ တာဝန်မယူရင် ဘယ်သူက ယူမှာ လဲ၊ ဦးခိုင်က အသက်လေး
ဆယ်ကျော်ပြီ၊ သားကြီးသမီးကြီးတွေက အိမ်ထောင်ကွဲနေပြီ၊ သူလုပ်
ကျွေးဖို့ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့မိန်းမတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတော့ ဒီအသက်ဖိုး
ငွေကို သူ့မိန်းမယူ လေ၊ အေးမောင် မိန်းမကိုပေးသလို သူ့ကိုလည်း ပေး
တာ၊ တစ်လငါးထောင် ထောက်တာက အေးမောင်မိန်းမအတွက် မဟု
တ်ဘူး ၊ သူ့ဗိုက်ထဲက အေးမောင်ကလေးအတွက် ..."

"နင်က သူ့ကိုလုပ်ကျွေးနေရမှာ ပေါ့"

"အေး ... သူနောက်ထပ် ယောက်ျားထပ်မယူမချင်း ငါထောက်မယ်၊
တကယ်လို့ ယောက်ျား ထပ်ယူသွားသည့်တိုင်အောင် ကလေးစရိတ်ကို
ငါကဆက်ပြီး တာဝန်ယူမှာ ပဲ၊ အေးမောင်က ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့အလုပ်
လုပ်ရင်း သေသွားတာ၊ ကလေးမျက်နှာကိုတောင် မတွေ့သွားရရှာဘူး၊

ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့"

"ဒါဆို သုံးသိန်းလောက် တိုးပေးလိုက်ပေါ့၊ ဘာလို့ သံယောဇဉ်ရည် နေမလဲ၊ စိုးစိုးရီက ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နဲ့ ဆိုတော့ ကြာရင် နင်နဲ့ ..."

"တော်စမ်းပါဟာ"

မိန်းမသားများ ၏ မနာလိုစိတ်ကို အလိုလိုနားလည်လာသဖြင့် လေ သံပျော့နှင့် အလျော့ပေးပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။

အရပ်ထဲက လေသံသဲ့သဲ့တင်မကဘူး၊ ချစ်သူရဲ့ မနာလိုဝန်တိုစိတ် က ခိုကိုးရာမဲ့သွားသော ကိုယ်ဝန်နှင့် သူငယ်ချင်းမိန်းမ တစ်ယောက်ထက် ငယ်ရွယ်ပြီး သနားကမားရုပ်ရည်ရှိသည့် မိန်းမသားအဖြစ်သာ မြင်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဖြစ်လာဖို့ တစ်လငါးထောင်ဆိုသော ငွေနှင့် ရမလား။ တကယ်လို့ ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ်ရောက်လာလို့ ကျောင်းစရိတ်ထောက်ရင်လည်း ဝန်တိုနေဦးမှာပဲ။

"စိုးစိုးရီ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင်ရော ..."

"ပြုပါစေလေ၊ ကလေးက အေးမောင်ကလေးပဲ၊ ကြီးလာလို့ ကျောင်းစရိတ်ကအစ ထောက်ပံ့မယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်၊ အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့ ထောက်ပံ့မှုကိုရပ်လိုက်မယ်၊ အစိုးရ စတိုင်ပင်ပေးသလိုပေါ့"

"နင် အဲဒီအတိုင်းစာချုပ်လုပ်တာ မမြန်ဘူးလား၊ ငါ့ကို တိုင်ပင်ဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား"

"ဘာမှ စဉ်းစားတိုင်ပင်စရာ မလိုဘူး၊ ဒါကထုံးစံပဲ၊ နင့်ဘာသာနင် ကျောင်းတက်ပါဟာ၊ ငါ့အလုပ်ငါလုပ်၊ နင့်အလုပ်နင်လုပ်ပါ၊ ပြီးတော့

စိုးစိုးရီကလည်း နင့်သူငယ်ချင်းပဲ"

"ဪ ... နင့်စကားတွေက သိပ်စိမ်းမနေလွန်းဘူးလား ကွန်အုပ်၊ နင်နဲ့ ငါက သာမန် သူငယ်ချင်းမဟုတ်တဲ့ ချစ်သူတွေလေ"

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် အကျော်ပင်စည် ခွကြားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

"ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် အဲဒီအလုပ်တွေကို ရပ်လိုက်ပါ၊ အပြတ်ပေးလိုက် ... ပြီးရော ..."

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက် နင်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပြီး အပြတ်ပေးမလဲ၊ နင့်အဖေနဲ့ အမေ ကို မေးကြည့်စမ်း၊ ဝမ်းဗိုက်ထဲ စရောက်ထဲက နင်တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ရောက်တဲ့ အထိ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲလို့ "

"နင် ... နင် ... ငါနဲ့ နှိုင်းယှဉ်စရာလား"

"အဲဒီ အပြတ်ဆိုတဲ့ စကားကို နင်ကပဲပြောတာပဲ၊ ငါက မတွက်တတ်လို့ ပါ"

မျက်လုံးများက အရောင်လက်ထွက်လာသလို မျက်နှာကလည်း တည်တင်းသွားပြီး ...

"တော်ပြီ ... နင်နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်မပြေတော့ဘူး၊ ငါသွားမယ်၊ ကြာရန် ရန်ဖြစ်မိလိမ့်မယ်"

"နင်ပဲ ရန်စကားပြောတာ မဟုတ်လား၊ နင် ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါလား ထူးရယ်"

လှည့်ထွက်သွားတော့မည့် ချစ်သူကို ကဗျာကယာ ထတားလိုက်

သော်လည်း ထူးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ...

"နင့်ဘာသာနင် ပြန်စဉ်းစားလေ၊ ငါ့ဘက်ကတော့ ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ အများက ပြောလို့ ငါကြားရတာ၊ တကယ်လို့ နင့်မှာ အဲဒီလို ရှုပ်စရာ နွယ်ကရစ်လာရင် ငါနဲ့ နင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပြီ၊ နင်က ကလေးတစ်ယောက်ကို ထောက်ပံ့နေသူ အနေနဲ့ ငါကရော၊ ငါ့အသိုင်း အဝိုင်းကရော လက်မခံနိုင်ဘူး"

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော ချစ်သူ ထူးထူးဆန်းကို နာကျင်စွာ ငေးကြည့်နေရုံကလွဲလို့ သူဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားသည် မှာ လောက၏ သွားလမ်းတစ်ခုမို့ အားကိုးရာမဲ့ သွားသည် ကလွဲလို့ ရင်မှာ အနာတရမဖြစ်ခဲ့။

။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သော အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ကိုယ့်စက်လှေပေါ်မှာ သေဆုံးသော အလုပ်သမား နှစ်ဦးအတွက်ကတော့ ထိခိုက်နာကျင်၍ မဆုံးတော့ပေ။

လေးငါးလကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း ရင်မှာ ထိခိုက်နာကျင်ဆဲပင်။ တွေးမိလေတိုင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ရသည် ။

ပညာတော်လျက်နှင့် ဆင်းရဲလွန်း၍ ကျောင်းဆက်မနေနိုင်သော အေးမောင်သည် ရှစ်တန်း အောင်ပြီးကတည်းက သူ့ဖခင်၏ ရှောက်ပျား ရည်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်နေရာမှ ဖခင်ဆုံးသောအခါ အေးမောင်က သုံး

နှစ်ကျော်ကျော် လုပ် လာပြီဖြစ်၍ ကျွမ်းကျင်မှုရှိနေသောကြောင့် အေးမောင်ထံမှ နည်းနာယူကာ သူဝင်လုပ်နေရသည်။ ။

ခါတိုင်း ရှောက်ပျားရည်ပုလင်းများ နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားများကို သူတို့ ဘိုးဘွားပိုင်ဆိုင် သော စက်လှေဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပို့နေကျဖြစ်သည်။ ။ ဒီတစ်ခါမှ အေးမောင်က သူ့အားတောင်းဆိုလိုက် သည်။ ။

"ကွန်အုပ် ... ငါမြို့တက်ပြီး ဝယ်စရာလေးတွေရှိလို့ သွားဝယ်ဦးမယ်ဟာ"

"ဘာဝယ်စရာရှိလို့ လဲ"

"ငါ့မိန်းမစိုးစိုး မွေးဖို့ လိုအပ်တာကို သွားဝယ်ရမှာ ပေါ့၊ ဒီမှာ သူက စာရင်းနဲ့ လုပ်ပေးထားတာ"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းက လူဖြစ်အောင်မွေးရတော့မှာ ပဲ၊ ဖေဖေကြီးဖြစ်တော့မှာ ပဲ၊ အေးကွာ ... သွား ... သွား ... ဟိုက ပုလင်းစက်ရုံဆီကိုလည်း ရောက်အောင်သွားပြီး ပုလင်းတွေ မှာ ထားခဲ့ကွာ၊ ပျားရည်လည်း ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောပြခဲ့ဦး"

သူတို့ ပြုလုပ်ပြီးသော ရှောက်ပျားရည်ပုလင်းများကို ရွှေကျင်ချောင်းမှ ပဲခူးမြစ်အထိသွား၍ ပဲခူးမြို့က ဖခင်သူငယ်ချင်း၏ ပွဲရုံကိုပို့ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအလုပ်ကို မိမိလုပ်နေကျဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ အေးမောင်တောင်းဆို၍ လိုက်လျောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အေးမောင်တောင်းဆို၍ လွှတ်လိုက်ရသည် ကို သေဆုံးသွားသူ သူငယ်ချင်းအေးမောင်မှ လွဲ၍ မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြပေ။

အများ အမြင်တော့ သေမယ့်လမ်းကို တမင်ရွေးချယ်၍ အစားထိုးလွှတ်သလိုလိုနှင့်။

ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တင်ထားသောကုန်က ခါတိုင်းထက် လျော့နည်းသွားသည် ။ ပျားရည်ဖွပ်သော ရာသီမဟုတ်၍ ပျားရည်ပုလင်းမပါသည် မှာ နှစ်ခေါက်ရှိနေလေပြီ။

ရာသီဥတုမဆိုးဝါးဘဲ စက်ကချို့ယွင်းပြီး ဝဲစုပ်သွားသော ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ငါးဦးပါတာ နှစ်ဦးပဲသေဆုံးပြီး ကျန်သုံးဦးလွတ်တဲ့ အထဲမှာ အေးမောင်မပါဝင်ခြင်းသည် သူ့အတွက်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရုံမက သူ၏ ဘဝကိုပါ နာကျင်စွာပြောင်းလဲစေခဲ့သည် ။

အကယ်၍ အေးမောင်အသက်ရှင်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝဒီလောက်အထိ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ပြီးတော့ ချစ်သူနှင့်လည်း ကွဲကွာရလိမ့်မည် မဟုတ်တော့။

"အေးမောင်ရာ ... မင်းငါ့ဘက်က ဘယ်လိုလိုက်ပြောပေးမလဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါကတမင်လွှတ်လိုက်တာဆိုရင် ငါပိုခံစားနေရမှာပဲ၊ မင်းတောင်းဆိုလို့ ငါလွှတ်တယ်ဆိုတာ မင်းမိန်းမတောင် မသိလိုက်ဘူးဘဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါလိပ်ပြာသန့်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါနားလည်သလို ထူးကိုလည်း နားလည်စေချင်တယ်၊

ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ချစ်သူဖြစ်လျက်နဲ့ ငါ့ကိုနားမလည်ပါဘူး"

နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ၍ သွားနေကျဘုရားဝင်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဦးတည်ရာမဲ့သွားလာ လျက် ယောင်ချာချာနှင့် ...။

တစ်ဘက်ကမ်းရှိ တံခွန်တိုင်ရွာလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ထိုရွာတွင် ရှိနေသော အေးမောင် မိန်းမ စိုးစိုးရီ မီးဖွားပြီးရောပေါ့ဟု တွေးလိုက်မိသောအခါ ချစ်သူထူး၏ ဝန်တိုသောမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာမိသည် ။

"နင် ငါ့ကိုသိပ်ချစ်လို့ သဝန်တို့တာကို ငါနားလည်ပါတယ် ထူးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဝန်တို့ သင့်သလားလို့ နင်စဉ်းစားလေ၊ အေးမောင်ဟာ နင့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ရှမ်းမလို့ ခေါ်တဲ့ စိုးစိုးရီကလည်း နင့်သူငယ်ချင်းပဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ က အေးမောင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ စနောက်ရင်း ဘယ်လောက်ပျော်ခဲ့ကြသလဲကွာ"

သက်ပြင်းအခါခါချရုံအပြင် ထူးနားလည်အောင်လို့ ဒီထက်ပိုရှင်းမပြတတ်တော့ပေ။ ရှင်းလေ ရှုပ်လေဖြစ်ပေတော့မည်။

ထူးနားလည်တာက စက်လှေမှောက်၍ အရင်းပါသွားသလို လူတွေအတွက် လျော်ကြေး ပေးရသည် နှင့် ရှောက်ပျားရည်လုပ်ငန်းကို ထိုးရောင်းလိုက်ရသည် နှင့် မပတ်သက်ဟု ထင်နေသည် ။

ဝယ်သည့်သူကလည်း သူငယ်ချင်းစောမင်းမောင်နှင့် သူ့အဖေဦးစောမောင်။

"လျှော့ပါဦးကွာ၊ တစ်ရာငါးဆယ်အတိ ထားလိုက်၊ မင်း သူငယ်ချင်းနာမည်နဲ့ ထားထားမှာ ပါ၊ ဒီထဲကနေ သူ့ကျောင်းစရိတ်လုပ်ရမှာ "

ရိုလျက်နှင့် တမင်ကပ်ဆစ်နေသဖြင့် ထက်ဝက်ချိုးဈေးနှင့် နှိမ်၍ ဝယ်သည် ကို သိသိနှင့် တမင်ရောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

အေးမောင်၏ ဘဝနှင့်အတူ မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်း ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။ ဘိုးဘွားပိုင် ရှောက်ခြံသာ တစ်ဘက်ကမ်းက တံခွန်တိုင်ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း (၂)

"ကွန်အုပ် ... မင်းအိမ်နဲ့ အလုပ်ရုံက ကပ်နေတော့ ဒီအနံ့အသက်တွေနဲ့ မင်းစိတ်ကို ပိုခံစားနေရမယ်ကွာ၊ မင်းအိမ်ကို ငှားလိုက်ပါလား"

စောမင်းမောင် စကားကြောင့် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို ဝယ်ပြီး နှစ်လအတွင်း စတင်လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် စောမင်းမောင်တို့ သားအဖ ကုန်ကြမ်းဝယ်စုနေစဉ် လုပ်ငန်းကို ရပ်တန့်ထားရသည်။ ။

"ငါ့အိမ်ကိုငှားပြီး ငါက ဘယ်နားသွားနေရမှာ လဲ"

"ရွှေကျင်မှာ မှ မင်းအလုပ်မရှိတော့တာ တံခွန်တိုင်မှာ မင်းအဖေခြံရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

တွေကနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ရေနံဝနေသော ဘိုးဘွားလက်ထက်က အိမ်ကြီးကို တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ငါက မင်းကို စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ၊ အခု ငါတို့ လုပ်ငန်း စပြီး လည်ပတ်ရင် မင်းက မင်းမိဘတွေကို သတိရနေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ မင်းအဖေအမေရဲ့ ခြံလုပ်ငန်းကိုပဲ ဖိဖိစီးစီးလေး လုပ်လိုက်တာမကောင်းဘူးလား၊ စိတ်လေတာ သက်သာတာပေါ့"

စောမင်းမောင်၏ ကောင်းမွန်သောအကြံကို သူလက်ခံလိုက်သည်။ ။

"ငါက ဘယ်သူ့ကို ငှားရမှာလဲ"

"ငါပဲ ပြန်ငှားပါ့မယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ အိမ်ရှိပေမယ့် မင်းအဆင်ပြေပြီး ဒီကြားထဲမှာ အေးအေး သက်သာနဲ့ ထိုင်စားလို့ ရတာပေါ့ကွာ"

"မင်းက ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ"

"ငါးထောင် ..."

အံ့အားသင့်သွားသည်။ အိမ်ငှားအရောင်းအဝယ်ကို မလုပ်ဖူး၍ အိမ်၏ တန်ဖိုးနှင့် ပေါက်ဈေးကို သူမသိသေးပေ။

"မငှားချင်သေးပါဘူးကွာ၊ ငါဒီမှာ ပဲနေချင်သေးတယ်"

အမှန်တကယ်ပင် ကိုယ့်ရဲ့ ချက်မြုပ်အိမ်ကြီးမှ မခွာချင်သေး၍ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ၊ ငါက မင်းအတွက်ပြောတာပါ၊ မင်းကို အားနာလို့၊ ငါ့အတွက် ကတော့ ဘာမှ မလိုအပ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အေးမောင် မိန်းမ မွေးပြီလား၊ မင်းသွားရင် ငါ့ကိုခေါ်ကွာ၊ ငါလည်း လိုက်ကြည့်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးအလယ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဤမျှအထီးကျန်နေရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးပေ။

အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကျော်အရွယ်၌ မိခင်ရော ဖခင်ကပါ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထွက်ခွာ ကျောခိုင်းသွားကြလိမ့်မည်ဟု လည်း မစဉ်းစားမိခဲ့။

မိဘရှိစဉ်က ပေါ့ပေါ့နေခဲ့ပြီး သူ့ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုပြီးချိန် မှာ အဖေက အရင်ဆုံး သွားသဖြင့် အဝေးသင်ယူကာ မိခင်အလုပ်ကို ရော၊ ဖခင်အလုပ်ကိုပါ ဝင်လုပ်နေရစဉ် ဖခင်ဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ အမေပါဆုံးသွားသဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မိမိထက်စောစွာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ကြိုရောက်၍ ကျွမ်းကျင်မှုရှိနေပြီ ဖြစ်သော သူငယ်ချင်း အေးမောင်ထံမှာ အစစနည်းနာခံကာ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်၍ အလုပ်လုပ်နေစဉ် တစ်နှစ်နီးပါး ကြာ၍ အလုပ် သဘော နားလည်ကျွမ်းကျင်စပြုနေစဉ် စက်လှေမှောက်ပြီး လျော်ကြေး ပေးလိုက်ရသည် မှာ အရင်းရော အမြတ်ပါ မရှိတော့။

"ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသား" ဟူသော တီးတိုးစကားဖြင့် လှောင်ပြောင်သော မျက်လုံးများ နှင့် စောင့်ကြည့်ခြင်းခံရလောက်အောင် သူ့အဲဒီလောက်ထိ အသိဉာဏ်မမဲ့သေးပေ။

"စောမင်းမောင်ပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်သားပဲ"

တိုင်ပင်ဖော် အေးမောင်ကလည်း မရှိတော့ပြီမို့ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာနှင့် အိမ်ထဲမှာ လူးလာခေါက်တို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လျှောက်သွား နေမိသည် ။

အိမ်တွင်းအလုပ်ဖြစ်သော ရှောက်သီးဆေးပြားအလုပ်ကို ကြီးမား သောအိမ်ထဲမှာ ပင် လုပ်ကာ သန့်ရှင်းရေးကိုမူ အလုပ်သမားများကသာ ပြု လုပ်သွား၍ သူ့အတွက် ဘာမှ မပူပင်ရပေ။ စားဖို့ နေဖို့ မှာ အမေမရှိ ပေမယ့် အားလုံးအဆင်ပြေနေ၏။

အခုတော့ ဖုန်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော အိမ်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ပရိ ဘောဂပစ္စည်းများကို လိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါ ချမိသည် ။

သူအိပ်သော အိပ်ရာပင်လျှင် ဖုန်မခါဘဲ ထိုးအိပ်သည့် အကြိမ်များ
နေ၍ ဖုန်နံနံနေ၏။

"ဟင်း ..."

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်က စိတ်ဆိုးသွားသော ချစ်သူထူးကို သတိ
ရပြီး အိမ်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းကာ စက်ဘီးဖြင့် ထွက်လာလိုက်၏။

သူ့စိတ်များက ပျံ့လွင့်နေသည် မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည် ။

"ဟော ... ကွန်အုပ်ပါလား၊ ဘယ်လဲ"

"ထူးရှိလား"

"မရှိဘူး"

ထူးဖခင်၏ မျက်နှာအမူအရာကို သူတစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်မိသည်

။

နည်းနည်းမဟုတ်။ သိသိသာသာထူးခြား၍ တင်းမာနေ၏။

"ဘာကိစ္စလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

လူငယ်ချင်း ချစ်နေကြတာကို မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကတည်းက
သိထားပြီး အသီးသီး ဘွဲ့ရပြီးလျှင် လက်ထပ်ပေးစားရန် ရည်ရွယ်ထား
ပါလျက် အခုတော့ အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲနေလေပြီ။ ထူး စက်ဘီး
တွေ့လျက်နှင့်။

ရင်ထဲမှာ မျက်သွားပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲနှင့် ချာကနဲလှည့်ထွက်လာလို
က်၏။

ဦးတည်ရာမဲ့ စက်ဘီးနင်းနေစဉ် ကုန်းပြေပြေလေးကို အားစိုက်နင်း

ရင်းက သူတို့ နှစ်ဦး သွားနေကျ ဘုရားကြီးဘက်ရောက် လာလေသည်။ ။

ချောင်းကမ်းနား နံဘေးမှာ ထိုင်ရင်းက မြစ်ဆိပ်အသွားအလာနှင့် တစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးကြသော ပဲ့ထောင်လေးများကို ငေးကြည့်နေရင်း က အေးမောင်ကို သတိရမိသည်။ ။

မိမိအပေါ် သစ္စာရှိသူ သုံးဦးက မိမိအား ဘာလို့ စောစီးစွာ ခွဲခွာသွားကြတာလဲ။ ကျန်ရစ်သူ များအားလုံးက သူစိမ်းသက်သက်တွေ ပဲလား။

ထူး ... ငယ်ကျွမ်းဆွေထူးကရော။

"ကွန်ရေ ..."

ရုတ်တရက် ထူး၏ အသံကြောင့် ဆတ်ကနဲဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လို က်မိသည်။ ။

"ထင်သားပဲ၊ ဒီမှာ ရှိနေမယ်လို့ ..."

စက်ဘီးကို အားစိုက်နင်းလာသောကြောင့် ထူး၏ နဖူးမှ ချွေးလေးများ စို့နေသည် ကို နေရောင်မှာ လင်းလက်နေသလို တွေ့ရသည်။ ။

ထူးက နဖူးမှ ချွေးများကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်လိုက်ရင်းက သူ့နားမှ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"နင် အိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"နင် အိမ်မှာ မရှိဘူးဆို၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ"

"တောင်ပိုင်းကို ခဏသွားနေတာ"

"နင့်စက်ဘီးကို အိမ်မှာ တွေ့ရတယ်"

မသင်္ကာသလို စကားကြောင့် ထူးမျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

"ခြေလျင်ပဲ သွားတာပေါ့"

စက်ဘီးမပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားတတ်သော ထူးအကြောင်းကို သိပြီး သားဖြစ်ပေမယ့် ဆက်မပြောတော့။

"နင်ပြန်ပြီး ငါပြန်လာတော့ အမေပြောလို့ ချက်ချင်းထွက်လိုက်လာတာပဲ"

ထူးက သူ့အားချစ်ခင်လျက်ရှိဟန်ဖြင့် အနားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ရင်း က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

"ငါမနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်သွားရတော့မယ်"

"ဟင် ... ဖွင့်တာမြန်လိုက်တာ"

"မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို အဖေက ကွန်ပျူတာတက်ခိုင်းမလို့ တဲ့ လေ"

"ဪ ..."

စာမေးပွဲပြီး၍ ရောက်တာ တစ်လပင်မပြည့်သေး။ ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်နေလေပြီ။

ထူးတို့ မိသားစုဘက်က လင်းလက်လျက်ရှိသော မီးစိမ်းလေးကို လှမ်းမြင်နေရသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ ဒီထက်ထူးပြီး ဘာတွေဖြစ်ဦးမှာလဲ။

အဖေ၊ အမေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ သူငယ်ချင်း အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလို့ ကော ဘာထူးမှာလဲ။

"ကွန်"

ရွှေကျင်ရေ၏ နောက်ကျိနေသော ရေအလျဉ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ရွှေလိုချင်ရင်တော့ ရေဟာနောက်မှာ ပဲလေ။ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ပဲ။

"ကွန် ... နင်ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

"ငါစဉ်းစားနေတာ"

"ဘာလဲဟင်"

ထူးက ချစ်သူ၏ လက်မောင်းကို ခေါင်းနှင့်မှီနဲ့ကာ ခွဲလိုက်သည်။ ။ သူကတော့ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်လက်တင်၍ ပိုက်ထားသည့် အနေက မလှပဲ။

"ငါတို့ ငယ်ငယ်က ရွှေကျင်ချောင်းရေက ကြည်လင်စိမ်းမြနေတာပဲ နော်၊ ရွှေကျင်ချောင်း တစ်လျှောက်မှာ ရှောက်သီး၊ မာလကာသီး၊ ကွဲကောသီးတွေစိုက်ပြီး လှေနဲ့ တောင်မတင်ဘဲ ချောင်းအတိုင်း မျှောချကြတာကို ရေကူးရင်း လိုက်ဆယ်ကြတယ်နော်၊ နင်ရယ်၊ ငါရယ်၊ အေးမောင်ရယ်၊ စောမင်းမောင်နဲ့၊ မိရုမ်းခေါ်တဲ့ စိုးစိုးရီရယ်လေ"

"သွားစမ်း ... နင်ဒါပဲ တွေးနေလား"

ထူး သဝန်တိုလွန်းနေပြီ။ ရိုးအလွန်းသော၊ ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်လွန်းသော စိုးစိုးရီကို လူတောထဲရောက်အောင်လို့ အေးမောင်နဲ့ ကွန်အုပ်တို့ ကပဲ အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ ။ စိုးစိုးရီကို ပိုးစဉ်ကလည်း ကွန်အုပ်က အောင်သွယ်လုပ်ခဲ့သည်။ ။ ရှစ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်သွားသော စိုးစိုးရီကို အေးမောင်က တစ်ရွာတည်းသားမို့ အဆက်မပြတ်ခဲ့ပေ။ အေးမောင်ကို ခင်သလို ဖခင်ပိုင်သော ရှောက်ခြံသို့ မကြာခဏသွားလေ့ရှိသော ကွန်အုပ်ကလည်း စိုးစိုးရီနှင့် အဆက်မပြတ်၊ အခင်အမင်မပျက်ခဲ့ပေ။

"ကွန်အုပ် ... နင့်ရင်ထဲမှာ ငါရောရှိသေးရဲ့ လားဟင်"

"မရှိဘဲနေမလားကွာ၊ နင်ကငါ့ချစ်သူပဲ၊ အမြဲရှိနေတာပဲပေါ့၊ အခု ငါ့ဘဝက ပူလောင်ပြီး ဝမ်းနည်းခံစားနေရတာ နင်အသိပဲလေ"

"ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ယောက်လုံး အနားမှာ ရှိတာ နင့်ရင်ထဲက အပူတွေ ပျောက်မသွားသေး ဘူးလား"

ထူးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ စောစောက ငယ်ဘဝ၏ လွမ်းဆွေးကြေကွဲမှုများက ကွန်အုပ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ အနေဖြင့် ထင်ဟပ်လျက်ရှိနေတာကို ထူးမြင်တော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ကာ ...

"ငါ ဒီနှစ်ပြန်လာရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ ကွန်ရယ်၊ နင် ပူပင်သောကရောက်ရသလိုပဲ ငါ့မှာ လည်း ရင်ပူနေရတာပဲ၊ နင့်အပူတွေ ငြိမ်းအေးဖို့ ငါက နင့်အနားမှာ နေပေးလည်း နင့်အပူက မငြိမ်းနိုင်ဘူးနော်၊ နင့်အတွက် ငါဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ပါလား ကွန်ရယ်"

ထူး၏ ညည်းညူသံကြောင့် ကွန်အုပ်သတိဝင်လာ၏။

"ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ ... လာ ... လာ ... နင်နဲ့ ငါ ဘုရားကြီးမှာ ဆုတောင်းရအောင်လေ၊ တို့ ငယ်ငယ်က စာမေးပွဲဖြေခါနီးတိုင်း မမကြီး၊ မမလေးတို့၊ ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလေးတို့ ဆီမှာ ဆုတောင်းသလို ဆုတောင်းရအောင်လေ"

ချစ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး ဘုရားဝင်းထဲဘက် ပြန်လာကာ စကြိုအမိုးလေးအတိုင်း လျှောက် လာပြီး တူနှစ်ကိုယ် ယှဉ်တွဲ၍ ဆုတောင်းပြည့်အမိဋ္ဌာန်အောင် ရောင်တော်ဖွင့် စေတီအတွင်းမှာ ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။ ။

"ကွန် ... ဘာတွေဆုတောင်းလဲဟင်"

"ဪ ... အေးမောင်တစ်ယောက် ကောင်းရာမွန်ရာဘဝ ရောက်ပါ
စေလို့ လေ"

"ဟင် ..."
